

КУКУВИЦА

Ходишъ, гледашъ, сякашъ обезвесенъ,
зѣлудо пилѣешъ дни и нощи,
Божий свѣтъ ти станалъ, казвашъ, тѣсенъ.
Не видѣ ли, не разбра ли още?
Не веднѣжъ ти рекохъ и повторихъ:
не помагатъ билки и магии,
кой каквото иска да говори —
нѣма нивга азъ гнѣздо да свия,
рожби румени да ти отгледамъ,
въ кѣщи край огнището да шетамъ . . .
Менъ ме е родила сякашъ веда
и ми е прокобила несрета. —
Дай ми мене по свѣта да скитамъ,
дай ми сборове, хора, задѣвки —
другитѣ да слушамъ безъ насита
и сама да пѣя на припѣвки.
Моитѣ очи се не наглеждатъ,
моитѣ уши се не наслушватъ.
Не допридамъ свилената прежда,
недогасналъ огъня потушвамъ . . .
И така живота ще премина
незаситена, ненаживѣна. —
А кога умра, сама, въ чужбина,
кукувица-бродница ще стана.